וירא תשפ"ד
אשי ישראל

השיעור השבועי מפי מורינו
הרה"צ רבי יצחק לעזער שליט"א
בעל מחבר - תוך הנחל ושיחות מוהרא"ש

גיליון שפ"ח

ניתן להאזין לשיעור בכל יום רביעי בשעה 22:10 בטלפון:077-2612984 שלוחה 9

חסדי ה' יתברך, אנחנו אוחזים בפרשת **וירא**; הלילה הוא ג"כ 'יום השנה' של אבי מורי **ר' בנימין בייניש בן ר' יחזקאל שרגא**, שיהיו הדיבורים לעילוי נשמתו, ובגן עדן תהא מנוחתו.

פרשת וירא היא פרשה של התגלות אלקות לכל בר ישראל, לכל מי שרוצה להתקרב אל הקב"ה, ולהתדבק בו. הפרשה הזו מדברת מ'גילוי שכינה' לאברהם אבינו ביום השלישי למילתו; אברהם אבינו היה אז בצער, לא בצער מחמת כאב המילה, אדרבה! אצלו זו היתה שמחה גדולה שהוא זכה להיכנס בברית יחד עם הקב"ה, וקיבל מצות ברית מילה – שזו מתנה לעם ישראל לדורות עולם, אלא אברהם אבינו היה אז בצער מחמת שהוא "יֹשֵׁב פֶּתַח הָאֹהֶל" והוא לא רואה אורחים...

החיות של אברהם אבינו היא לקרב כל באי עולם להקב"ה! אברהם אבינו היה 'ראש למאמינים', והוא שהקריא שמו של הקב"ה בפיות כל באי עולם, זה כל החיים שלו! והנה הוא מחכה ומצפה לעוד אחד שיבוא... [עדיין לא שייך להגיד על אותו הזמן 'נשמות ישראל', כי אברהם אבינו הוא ראש לאבותינו הקדושים, אבל הוא התחיל לקרב אל כל באי עולם להקב"ה].

עיקר מגמתם וציפייתם של הצדיקים הוא שיהיו כל נשמות ישראל חבוקים ודבוקים בו יתברך, שכל יהודי יזכה להיות קשור להקב"ה בכל ימי חייו, בכל רגע! הצדיקים עובדים כל ימיהם להכנים ידיעת אמיתת מציאותו יתברך בתוך כל יהודי, ובאותו הזמן גם מתפללים: "**יכירו וידעו כל יושבי תבל כי לך תכרע כל ברך תשבע כל לשון**", כי הרי הקב"ה ברא את העולם כלול משבעים אומות, ואכן בוודאי הכל היה רק בשביל ישראל, אבל למעשה יש גם את אומות העולם, ועל כלל ישראל נאמר (דברים ז, ז) "אַתֶּם הַמְעַט מִכָּל הָעַמִּים", וכמו שחכמינו

הקדושים מגדירים את זה (תנחומא תולדות ה): כמו כבשה אחת בין שבעים זאבים; עם ישראל יושבים כמו כבשה יחידה שנמצאת בין שבעים זאבים, וכמה רחמי שמים ושמירה עליונה צריכים שיהיו שמורים מכל רע ומכל הזק! ובפרט כשמדברים מאומות העולם, שהם קליפות קשות, רוצחים ובעלי מדות מאד גרועות, בוודאי אנחנו צריכים שמירה עליונה בכל עת ובכל רגע, והקב״ה בודאי שומר עלינו – **״הִנֵּה לֹא יָנוּם וְלֹא יִישָׁן שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל״** (תהלים קכא, ד), ואסור לנו לפחד משום בריה, אלא רק לשים כל ביטחוננו על הקב״ה ולהתפלל!

הזכרנו את דברי המדרש 'פרקי דרבי אליעזר' (פל״ב), ש'ישמעאל' נקרא ע״ש 'ישמע א–ל' את תפילות ישראל מתוך הצרות והייסורים שעתידין בני ישמעאל לעשות באחרית הימים; דהנה אצל הגר כתיב (בראשית טז, יא) ״וְקָרָאת שְׁמוֹ יִשְׁמָעֵאל כִּי שָׁמַע ה׳ אֶל עָנְיֵךְ״, וכתיב (שם, טו) ״וַיִּקְרָא אַבְרָם שֵׁם בְּנוֹ אֲשֶׁר יָלְדָה הָגָר יִשְׁמָעֵאל״, ואומר רש״י, שאברהם אבינו לא שמע שהקב״ה אמר להגר לקוראו ישמעאל מחמת הנ״ל, אלא אמר את זה מרוח הקודש שבו, ועל כך איתא ב'פרקי דרבי אליעזר', שאומר ר' אליעזר הגדול: **״למה נקרא שמו ישמעאל? שעתיד הקב״ה לשמוע בקול נאקת ישראל ממה שעתידין בני ישמעאל לעשות בארץ באחרית הימים״**; שזוהי התקופה שלנו, שהקב״ה ישמע את התפילות של עם ישראל – 'ישמע א–ל' – שינצלו מכל אויביהם ושונאיהם, ובפרט מבני ישמעאל שרוצים להרע ח״ו.

ועל כן אסור לנו לפחד מאף בריה שבעולם, רק לשים כל ביטחוננו ותפילתנו בפה מלא, להתפלל להקב״ה, להגיד הרבה את מזמור פ״ג – שָׁפְתַי תְּרַנֵּן במיוחד על זמן מלחמה, ובני ישמעאל מוזכרים שם כשמבקשים שהקב״ה ישמור על עם ישראל מכל אלו שרוצים ללחום איתם – **״אָהֳלֵי אֱדוֹם וְיִשְׁמְעֵאלִים מוֹאָב וְהַגְרִים גְּבָל וְעַמּוֹן וַעֲמָלֵק פְּלֶשֶׁת עִם יֹשְׁבֵי צוֹר גַּם אַשּׁוּר נִלְוָה עִמָּם הָיוּ זְרוֹעַ לִבְנֵי לוֹט סֶלָה״**, ומבקשים מהקבה: **״עֲשֵׂה לָהֶם כְּמִדְיָן כְּסִיסְרָא כְיָבִין בְּנַחַל קִישׁוֹן״** – הנה אנחנו זוכים לשבת ביבנאל, שזה לא רחוק מהר תבור, ששם היתה מלחמת סיסרא, ושם היתה מפלתו, הכוכבים ירדו ללחום אתו ומחקו אותו לגמרי... וממשיכים ואומרים שם: **״נִשְׁמְדוּ בְעֵין דֹּאר הָיוּ דֹּמֶן לָאֲדָמָה״** וגו'; אז גם היום אנחנו מתפללים להקב״ה בפה מלא

שישמור עלינו מכל מזימות הגויים והרוצחים ואומות העולם שרוצים – "הָיוֹ לֹא תִהְיֶה" – לכלות נשמות ישראל, **ואנחנו חוגרים את עצמנו עם אמונה וביטחון והרבה תפילה להקב"ה!**

על כן הצדיקים, אחר שבוודאי הם מתפללים על כאו"א מישראל שיזכה לשוב בתשובה שלימה ולהיות דבוק בהקב"ה, הם גם מבקשים: "**רבש"ע, שיגיע כבר הזמן שיתקיים 'לתקן עולם במלכות שדי, וכל בני בשר יקראו בשמך'!"**... כשמשיח יבוא, מה הוא יעשה? הוא יכנים את ענין התפילה בעולם, עד ש"**כל בני בשר יקראו בשמך**", ובכלל זה גם כל אומות העולם, היינו אלו שעדיין יישארו כאן, ולא ציערו את נשמות ישראל; כי אלו שציערו וְעִנּוּ את נשמות ישראל – הם ייחשבו לגמרי, וכמו העמלקים ימ"ש, שלא יהיה שום זכר מהם, אלא מדובר באומות העולם ש'ישבו בצד', ולא איך ומה לעשות וכו', משיח יבוא ויכנים בכל העולם כולו את ה'גילוי שכינה', ויתקיים "**וכל בני בשר יקראו בשמך**" – יתחילו לדבר אל הקב"ה!

וזה היה כל חיותו של אברהם אבינו; הוא זכה להכיר את הקב"ה, ומה הסימן לאדם שהוא באמת זוכה להיות דבוק בהקב"ה? כשכל מגמתו, כיסופו ורצונו, שיהיה לכולם את ההרגשה שיש לו!

ומובא בזוהר הקדוש, שזה היה משה רבינו, שכל ימי חייו היה תמיד מתפלל אל הקב"ה ומבקש שיהיה לכל יהודי אותה הרגשה באלקות כמו שיש לו; זה סימן של צדיק אמיתי! וזה היה אברהם אבינו, שהוא הראש והראשון שהתחיל לגלות את האמונה בעולם!

והנה הקב"ה "הוציא חמה מנרתיקה" כדי שלא יטריחוהו באורחים, כי היה יום שלישי למילתו של אברהם, והיה לו כאבים, אבל צדיק שהוא דבוק בהקב"ה, והכאבים שלו הם כדי לקיים מצות ה' – לקיים מצות מילה, אצלו זה דבר קטן... וכתיב "**וְהוּא יֹשֵׁב פֶּתַח הָאֹהֶל**" – כי אמר: "**אני צריך לקרב עוד אנשים! אני מחכה ומצפה שיגיע עוד מישהו, ואני אכנים אותו לבית, אתחיל לדבר אתו דיבורי אמונה, אפיץ לו את האור של האמונה!**"... ועל כן היה אברהם אבינו "**יֹשֵׁב פֶּתַח הָאֹהֶל כְּחֹם הַיּוֹם**"...

והקב"ה רואה איזה בן צדיק וחביב יש לו בזה העולם, שלא אכפת לו כלל מהיסורים שלו, אלא הוא רק יושב ומצפה "**רבש"ע, שלח לי מישהו, אני**

צריך לדבר אתו ממדי״... וכשהקב״ה רואה שזוהי כל חיותו – הקב״ה מוריד מלאכים בשבילו... כי אדם רגיל לא היה יכול לצאת אז, היה חום מאד מאד חזק, ולא היתה אפשרות ולהסתובב בחוץ...

והנה לכאורה, הרי המלאכים הללו הם באים ממקום גבוה, ונטועים במקום של גילוי אלקות וכו׳, ומה הם יכולים כבר לקבל מאברהם אבינו?... אבל רבינו הקדוש אומר (ליקו״מ ח״ב סי׳ א) שמדריגת ישראל – מדריגת הצדיקים – היא יותר גבוהה ממלאכי השרת; כשמשיח יבוא יצטרכו המלאכים לשאול את נשמות ישראל **״מַה פָּעַל אֵל״** – המלאכים בעצמם יצטרכו לשאול את הצדיקים, נשמות ישראל, מה הקב״ה עושה...

כי אדם שהוא כאן בזה העולם הגשמי, עם ׳שתי רגליים על הקרקע׳, ועובר עליו מה שעובר, ואעפ״כ הוא מחזיק מעמד ומתחזק, לא מסתכל על כלום, קובע לעצמו שיעורי תורה, בכל יום! הוא רואה שלא ילך היום ללא שיעורי תורה! הוא מקפיד בכל יום על שלוש תפילות במנין, מקיים מצוות במשך כל היום – ציצית, תפילין וכו׳, עושה צדקה וחסד עם הבריות, כל זה על אף כל המניעות, העיכובים והבלבולים שיש לו, זו מדריגה הרבה יותר גבוהה מן המלאכים! כי המלאכים הם ׳שכליים נפרדים׳, הם מקבלים פקודה מהקב״ה לעשות משהו – והם עושים, ללא שום בחירה... ואין זה דומה לאחד מישראל, שיש לו בחירה, והיאך יש בחירה? כי מתגברים כל מיני מניעות ובלבולים מכל הצדדים, היצר הרע לא מפסיק, הוא בוער בו כדכתיב פה בפסוק **״כְּחֹם הַיּוֹם״** – כך הרבי ר׳ אלימלך זי״ע מפרש זאת, שהיצר הרע בוער **״כְּחֹם הַיּוֹם״**, מהי העצה של האדם? עצתו היא שיקיים **״וְהוּא יֹשֵׁב פֶּתַח הָאֹהֶל״** – אני יושב בפתח האוהל, לא מוותר על הרצונות שלי! יכול להיות שעובר עלי מה שעובר, והם״מ רוצה שאתקרר ח״ו מהכיסופים שלי – ״הנה אתה רואה שזה לא הולך לך... עשית כבר המון פעמים התחלה חדשה, התחלת ללמוד, התחלת להתחזק בקדושה – שמירת הברית, אבל זה לא הלך״... **אתה רק חושב שזה לא הלך! אדם צריך לדעת שכל תנועה שעושה, כל זיז קטן שזז בעבודת ה׳, זה כ״כ חשוב למעלה! פסיעה קטנה כאן למטה זה אלף אלפי אלפים פרסאות למעלה, בעולמות העליונים!**

וכמובא בדברי רבינו בסיפורו בסוף סיפורי מעשיות, שהיה איזה צדיק

שהיה נראה לו שכאן בזה העולם הוא זו ממש מעט – פחות ממילימטר... והראו לו שבשמים הוא רץ אלפּ ואלפים פרסאות ומדרגות עליונות!

הכלל, אדם צריך לדעת, שמה שהוא "**יֹשֵׁב פֶּתַח הָאֹהֶל**", הישיבה היא על 'פתח האוהל' עם רצון חזק: "**אני רוצה להיכנס!**"... אפילו אם עדיין בוערות בו התאוות והמידות רעות "**פֶּתַח חַיּוֹם**", אבל "אינני עוזב את המקום שלי!"...

כשהיה כ"כ חם בחוץ, היה יכול אברהם אבינו לחפש לו מחסה של צל [מזגנים עדיין לא היו אז... אבל היה יכול להיכנס תוך הבית מפני אור השמש הבוערת בחוץ], אבל הוא "**יֹשֵׁב פֶּתַח הָאֹהֶל**" – 'אני לא עוזב!'... מדוע? 'כי אני צריך מישהו לדבר אתו בעבודת ה'! אני צריך לחזק אותו!'...

ואומר רבינו (ליקו"מ ח"א סי' קפד), שכשאחד מחזק את חברו, יש ענין של "אור ישר ואור חוזר"; אתה אמנם מחזק את השני, אבל באותו רגע אתה מקבל חיזוק בכפל כפליים! ורבינו נותן לזה משל: "**כמו מי שמכה בכותל – שחוזר הדבר אליו, כמו כן כשמדבר לחברו אף על פי שאין חברו מקבל ממנו, אף על פי כן הוא בעצמו יכול להתעורר מהם, על ידי ההכאה שיצאו הדיבורים לגבי חברו והיכו בו וחזרו אליו**"; כלומר, שאתה מדבר דיבורי אמונה, דיבורי שמחה והתחזקות עם האחר – הן אם זה איש על הרחוב, והן אם זה בבית – עם האשה והילדים, מה נעשה מזה? בוודאי עפ"י רוב כשאדם מדבר דיבורים אמיתיים הם נכנסים בליבות השומעים, בבחינת "**דברים היוצאים מן הלב, ונכנסים אל הלב**"; ובפשטות הכוונה '**נכנסים אל הלב**' היינו הלב של השני, אך מפרש הרבי ר' אלימלך זי"ע: '**דברים היוצאים מן הלב ונכנסים אל לב האדם בעצמו שדיבר את אותם הדברים**'; שהנה אתה דיברת, והדיבורים היו אצלך בבחינת שינה, זה היה רדום אצלך, אבל כשדיברת אותם והוצאת אותם מפיך – הדיבורים נכנסים חזרה בך, ואתה מקבל התעוררות חדשה!

ואומר רבינו שם, שלפעמים השני לא מתעורר כלל מאלו הדיבורים, וכמו שמצוי לפעמים, שהשני 'לא במצב-רוח' כ"כ וכו', והוא איננו מיושב וכו', וזה לא פעל אצלו, אבל ה'**אור ישר**' יצא ממך, ואמנם הוא לא פעל במטרה שלשמה נשלח – אולם הדיבורים חזרו אליך בבחינת '**אור חוזר**', ואתה '**כן**'

התעוררת מהם, נמצא שפעלת היטב...

וזה היה אברהם אבינו, שהוא "**יֹשֵׁב פֶּתַח הָאֹהֶל**" כי 'אני צריך לקרב אורחים!'...

מהו להכנים אורח? מהי מהותה של מצוה זו? דבר ראשון – לתת לו אוכל ולהשיב את נפשו, וכמו שאומר רבינו (ספר המידות, תשובה פ"ד): "**תיקון הגוף קודם תיקון הנפש**"; הנה אתה מתחיל לדבר עם מישהו דיבורים חזקים בהתלהבות וכו' וכו', אבל הוא רעב... הוא לא אכל כמה שעות, הוא מאד רעב, הדבר הראשון הוא "**תיקון הגוף**" – תן לו לאכול! יש פגם העולם: "אדם בריא לא שואלים", דהיינו שלא מתחילים לשאול "אתה רוצה?" אלא מביאים אוכל! וכי צריכים לשאול על כך? אדם מתבייש... מתחילים לשאול "אתה אוהב אוכל פלוני או אחר?" הוא מתבייש... "אדם בריא לא שואלים", אלא נותנים לו! אם יאכל – יאכל, לא יאכל – לא יאכל... העיקר שלא יתבייש, זה מונח לפניו! זה הדבר הראשון...

והנה, אח"כ מגיע ענין פעולת הצדיקים בזה, ויבואר: כשהרבי מצאנז–קלויזענבורג זי"ע בנה את בית הרפואה לניאדו בנתניה, אזי אלו העוסקים שם בענייני החולים וכו' היו תמיד שואלים אותו האם לקרב את אלו הבאים לשם והם רחוקים מהיהדות, האם להביא להם ספרים וכו', ענה ואמר להם הרבי מצאנז: "**אתם תעסקו ברפואה שלהם! תדאגו שהם יהיו בריאים! תכניסו את עצמכם רק בזה עם כל הכוחות! ואם תזכו להמשיך להם רפואה ולעזור להם להיות בריאים – אותו אדם כבר יזכור תמיד מהיכן הוא קיבל את זה, וזה ממילא יהיה כך שהוא יתקרב וכו', אתה תראה רק לדאוג על רפואת גופו!**"...

איזה קידוש ה' עשו בכל המקומות, ובפרט ביבנאל, שהביאו לחיילים אוכל ושתיה וכו', זה התפרסם בכל שכבות העם ממש! וגם כל אלו שעוסקים בפעילויות הארגון 'זכרון חיה', והולכים תמיד לבתי רפואה להביא אוכל וכו', **זה הדבר הכי גדול!** ועי"ז ממילא פועלים דברים נפלאים אצלם, וכמו שראינו בחוש, כ"כ הרבה תגובות ומכתבים וכו' מהמון אנשים שהתקרבו דיקא על ידי זה! "כאן? בבית הרפואה? לא 'חלמתי' שיבוא מישהו עם חתיכת עוגה, כום קפה, סנדוויץ'"... אדם בא עם קרוב משפחתו למיון וכו' והנה

חלפו כמה שעות ללא שהכנים דבר–מה לפיו, והוא לא יכול לעשות בזה מאומה מחמת אחריותו על המטופל, והנה מגיעים עם עגלה ובה שפע רב, ומציעים כום קפה, עוגות וכו׳, האדם הזה אף פעם לא ישכח את זה... **זוהי מצות ׳הכנסת אורחים׳!**

ובאותו זמן שאתה מכנים אורח, אחר שהשבת את נפשו בדבר מאכל, והנה אתה מתחיל לדבר עמו אילו דיבורים נפלאים – זה כבר ענין אחר לגמרי... איזה רושם זה עושה עליו! זה הדבר הכי גדול! ועד כדי כך שחכמינו הקדושים אומרים (שבת קכז.): **״גדולה הכנסת אורחים יותר מהקבלת פני השכינה״**; ולמדים זאת מפרשת השבוע, שאברהם אבינו היה באמצע לדבר אל הקב״ה, וכמ״ש **״וַיֵּרָא אֵלָיו ה׳״**, זכה ל׳גילוי שכינה׳, אברהם אבינו מתבודד ומדבר אל הקב״ה, ובוודאי הוא מבקש אז **״הנה, רבש״ע, אני צריך אורחים״**... והנה פתאום הוא רואה **״שְׁלֹשָׁה אֲנָשִׁים נִצָּבִים עָלָיו״** – שבאמת היו אלו מלאכים בדמות אנשים, **״וַיַּרְא וַיָּרָץ לִקְרָאתָם״** – איזו ריצה וזריזות מתוך ברען כ״כ גדול! לא אכפת לו מכאביו כלל וכלל! הרי לפי דברי חכמינו הקדושים, הוא היה אז מחליף את כל התחבושות שחבש מחמת הברית מילה, והם ראו את זה, ועל כן הם רצו לילך משם, אבל אברהם אבינו עוזב את הכל, ורץ אליהם!

ותכף אומרת התורה הקדושה: **״וַיֹּאמַר ה׳ אִם נָא מָצָאתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ אַל נָא תַעֲבֹר מֵעַל עַבְדֶּךָ״** – ׳רבש״ע, אני מבקש ממך אל תלך ממני, יש לי עכשיו מצוה – להכנים אורחים; שלחת אליי אנשים, ואמנם אני עתה באמצע להתבודד, באמצע דביקות נוראה, ואני מבקש, רבש״ע, ׳אַל נָא תַעֲבֹר מֵעַל עַבְדֶּךָ׳, כי אני כבר חוזר׳...

כי כך הוא אצל צדיקים הדבקים בהקב״ה בדביקות אמת; בתחילת שו״ע או״ח מובא מנהג שמקורו מהגמרא, שכשאדם היה צריך לצאת לצרכיו, קודם כניסתו לשירותים יאמר אל המלאכים ״התכבדו מכובדים״ וכו׳, כי הרי לכל אדם יש מלאכים שמלווים אותו [לאו כל אחד זוכה לראותם, אבל למעשה יש לכל אחד מלאכים שמלווים אותו תמיד, ובפרט אדם שזוכה ללמוד תורה ולעסוק במצוות], והנה עתה הוא צריך לצאת לצרכיו, ומה המלאכים יעשו? זה מקום לא נעים למלאכים להימצא בו... על כן אומרת הגמ׳ שיאמר אז: **״התכבדו מכובדים קדושים משרתי עליון וכו׳ הרפו ממני**

עד שאכנם ואעשה רצוני ואבא אליכם"; איזה דבר מתוק זה! שאדם כ"כ דבוק בהקב"ה, ומרגיש במלאכים המסבבים אותו, עד שאומר למלאכים "המתינו עליי, אני כבר חוזר"...

ואכן, מובא בדברי הפוסקים שהיום לא נוהגין בזה, כי היום לא מוחזקים שהמלאכים מלווים וכו', אבל אעפ"כ שמעו הרבה פעמים מצדיקים שאמרו אז – בדבריהם אל הקב"ה, השכינה הקדושה שעמהם – "**אני כבר חוזר; אני כבר יוצא**"... כי אדם שזוכה להיות תמיד קשור לזה, והוא תמיד בשיחה ודיבור להקב"ה, אזי "**עכשיו אני לצאת, ואני כבר חוזר**"...

וזה מה שמוצאים פה אצל אברהם אבינו, שאומר להקב"ה: "אני כבר חוזר"... איזו נעימות זו לבן אדם שהוא זוכה להיות באמצע שיחה מרוגשת עם הקב"ה! רבינו פעם אמר (ליקו"מ ח"ב סי' צט): "**הלוא כשחשם יתברך עוזר בהתבודדות, אזי ההתבודדות הוא כאשר ידבר איש אל רעהו**"; אדם שזוכה לאיזה רגש בעת התבודדותו ודיבורו אל הקב"ה – הוא מרגיש ממש '**כאשר ידבר איש אל רעהו**'...

שזהו הכתוב בשבחו של משה רבינו (שמות לג, יא) "**וְדִבֶּר ה' אֶל מֹשֶׁה פָּנִים אֶל פָּנִים כַּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ**"; משה רבינו, מובחר האנושי, אדון כל הנביאים, והוא זוכה לכזה 'גילוי שכינה': "**כַּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ**", וזה בדיוק מה שאמר רבינו [מן הסתם שאמר זאת לר' נתן]: "**הלוא כשחשם יתברך עוזר בהתבודדות, אזי ההתבודדות הוא כאשר ידבר איש אל רעהו**"; דבר שכתוב אצל משה רבינו!

ואין בזה שאלה איך אנו יכולין לדמות עצמנו למשה רבינו, כי רביז"ל אומר (ליקו"מ ח"ב סי' עב), שבכל אדם יש התלבשות וניצוץ של משה רבינו, ולא רק 'בכל אדם' אלא גם 'בכל איבר' שבאדם – בכל רמ"ח האיברים שבו – מלובש העניוות של משה רבינו, כי משה רבינו זכה לזה בשלימות, בחינת (שמות טז, ז) "**וְנַחְנוּ מָה**" – בטל ומבוטל לגמרי! שזו המדרגה הכי גבוהה שיכול להיות, שאדם זוכה להיות בטל ומבוטל להקב"ה עד שמרגיש ממש "**וְנַחְנוּ מָה**" – '**מה**' הוא גימטריא ארבעים וחמש שזהו השם הקדוש **מ"ה** הרומז לביטול נפלא: "אני לא כאן, רק הקב"ה כאן!"... זו היתה כל המהות של משה רבינו, ואומר רבינו שיש בכח כל אחד – בכל אחד

מאיבריו – להגיע לענווה הזאת של משה רבינו!

נמצא איפוא, שיש את הכח של משה רבינו בתוכנו, בתוך כל איבר ואיבר; רביז״ל אומר, שעל משה רבינו כתיב (דברים לג, כא) ״**כִּי שָׁם חֶלְקַת מְחֹקֵק סָפוּן**״, ו׳מְחֹקֵק׳ בגימטריא מאתיים ארבעים ושמונה, שעולה **רמ״ח**, ומזה מביא רבינו, שמשה רבינו נמצא בתוך כל מאתיים ארבעים ושמונה איברי האדם.

נמצא א״כ, שכבר לא קשה כלל היאך יוכל אדם פשוט לזכות למשהו שכתוב אצל משה רבינו – ״**פֶּה אֶל פֶּה אֲדַבֶּר בּוֹ**״ וגו׳ (במדבר יב, ח), וכן כתיב בהסתלקות משה רבינו (דברים לד, י) ״**וְלֹא קָם נָבִיא עוֹד בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה אֲשֶׁר יְדָעוֹ ה׳ פָּנִים אֶל פָּנִים**״; אומר רבינו: אם אדם באמת מכנים עצמו בענין זה, יכול להגיע לעניין הזה! ממש ׳פנים אל פנים׳! שהוא מדבר אל הקב״ה ׳כאשר ידבר איש אל רעהו׳... ואכן ״לא קם **נביא** כמשה״, כי **בגילוי נבואה** היה משה רבינו יחיד, משא״כ בעניינים אחרים...

היה צדיק גדול מאד במדינת ליטא – ר׳ אלכסנדר זיסקינד זי״ע, שחיבר ספר ׳יסוד ושורש העבודה׳, והוא היה פעמיים אצל המגיד ממעזריטש, אבל המגיד לא קרב אותו, וזה היה בכוונה תחילה מחמת שרצה שיישאר בין הליטאים; רבינו מאד שיבח את הצדיק הזה, והפליג מאד בשבחו, וסיפר רבינו שקודם מותו הכה הצדיק הזה באצבע צרדה כדרך העולם, שמכין באצבעותיהם זו על זו, אגודל על אצבע אמה, עד שנשמע קול מביניהם, ואמר בשמחה בזו הלשון: ״**אִיפְּעֶר גִּישְׁפְּרוּנְגֶען!**״ [׳קפצתי ודילגתי!׳], ואמר רבינו שהוא היה ׳חסיד לפני חסידים׳... כי הוא לא היה ממש בין תלמידי הבעש״ט, אבל כל הספר שלו הוא גילוי אלקות אחד גדול! איך שהוא מסביר כל תנועה וכל דבר שבקדושה באופן נורא ונפלא, וכדאי מאד ללמוד בספר הזה [הליטאים לומדים בזה הרבה].

ומלבד ששיבחו רבינו מאד, אף אמר תורה בשמו, וכדאיתא בחיי מוהר״ן (סי׳ תקכב): ״**גַּם סִפֵּר בְּשֵׁם זֶה הַצַּדִּיק דִּבּוּר נָאֶה שֶׁהָיָה אוֹמֵר: ״תְּהִלַּת ה׳ יְדַבֶּר פִּי״** (תהלים קמ״ה), **הַיְנוּ כְּשֶׁגַּם פִּי זוֹכֶה לְדַבֵּר תְּהִלּוֹת ה׳, אֲזַי בְּוַדַּאי ״וִיבָרֵךְ כָּל בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד״. הַיְנוּ כִּי זֶה הַצַּדִּיק הָיָה עָנָו וְשָׁפֵל בְּעֵינָיו מְאֹד, עַל כֵּן הָיָה אוֹמֵר מֵאַחַר שֶׁשָּׁפֵל כְּמוֹתִי זוֹכֶה לְדַבֵּר תְּהִלּוֹת ה׳, עַל כֵּן בְּוַדַּאי וִיבָרֵךְ ׳כָּל**

בָּשָׂר׳ שֵׁם קָדְשׁוֹ וְכוּ׳], הַיְנוּ שֶׁבְּוַדַּאי יֵשׁ רְשׁוּת לְכָל בָּשָׂר, לְכָל נִבְרָא שֶׁבָּעוֹלָם, לְבָרֵךְ שֵׁם קָדְשׁוֹ, כִּי בְּוַדַּאי אֵינָם גְּרוּעִים מִמֶּנִּי. וְזֶה: "תְּהִלַּת ה' יְדַבֶּר פִּי", עַל כֵּן בְּוַדַּאי: "וִיבָרֵךְ כָּל בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד" כַּנַּ"ל"; רבינו מאד שיבח את זה!

והנה, יש לו צוואה מפורסמת [מודפסת בסוף ספרו הנ"ל], ושם הוא כותב: **"הקב"ה יעיד עלי, שבאמונה לא הייתי פחות ממשה רבינו"**; אצל משה רבינו כתיב (במדבר יב, ז) "בְּכָל בֵּיתִי נֶאֱמָן הוּא" – היינו ענין של **אמונה**, ואומר הצדיק הזה שהקב"ה יעיד שלא היה פחות מזה...

הרי שיש ענין כזה, שאדם יזכה לכזאת דביקות, עד שיהא **"פָּנִים אֶל פָּנִים"**, ורבינו מכנים זאת בפשטות בתוך דבריו: **"הלוא כשחשם יתברך עוזר בהתבודדות, אזי ההתבודדות הוא כאשר ידבר איש אל רעהו"**; היינו שמדבר אל הקב"ה ללא שום חכמות והשכלות וכו', כי בכדי לדבר אל הקב"ה צריכים המון תמימות! וכמו שאומר רבינו ז"ל גבי אמונה (שיחות הר"ן, סי' לג) **"וְעִקַּר הָאֱמוּנָה הִיא בְּלִי שׁוּם חָכְמוֹת וַחֲקִירוֹת כְּלָל רַק בִּפְשִׁיטוּת גָּמוּר כְּמוֹ שֶׁהַנָּשִׁים וְהַהֲמוֹן עַם הַכְּשֵׁרִים מַאֲמִינִים"**; תמימות ופשיטות!

ועל כן זהו שבח גדול לנשים שהן מרבות בדיבורים קדושים אל הקב"ה; הרי נשים אינן מחויבות בלימוד התורה ובמצוות רבות, אבל את ענין התפילה יש להן – לדבר אל הקב"ה בתמימות ופשיטות, וגם אם מורידות איזה דֶּמַע – זה פותח את כל שערי השמים! חכמינו הקדושים אומרים (ברכות לב:) שאפי' אם מאיזו סיבה שערי שמים ננעלו – שערי דמעות אף–פעם לא ננעלים! **אם אדם מוריד דֶּמַע בשעת תפילתו – הן גבר והן אשה – זה שובר את כל המנעולים, בוקע את כל שערי השמים ומעלה את התפילות!**

ובענין תפילה והתבודדות, אספר את המעשה הנפלא שסיפרתי כמה פעמים, (התעוררתי ממנו מאד): היה אחד מאנשי שלומינו שישב בסלון ביתו והתבודד אל הקב"ה; אגב, יש החושבים ש'התבודדות' מוכרחת להיות באיזה הר או מִדְבָּר וכו', כמובן אם יש לאדם אפשרות לזה – אז בסדר, אבל מוהרא"ש היה תמיד מזכיר דברי רבינו (ליקו"מ ח"א סי' י): אברהם אבינו קרא את מקום המקדש 'הר', יצחק קראו 'שדה', ויעקב קראו

'בית', ואומר רבינו שזוהי השלימות, שאדם יעלה את התפילה מ'הר' ו'שדה' אל ה'בית'; היה מסביר זאת מוהרא"ש רבות בשנים קודמות (היה חוזר הרבה מאד על שיחה זו), שהגילוי של אברהם אבינו – 'הר', שאדם יצא אל ההר ויתבודד שם אל הקב"ה, זה כמובן דבר נורא מאד, אבל לאו כל אחד מסוגל לזה... יש המפחדים מזה, ויש שאין להם הר, יען כי גרים בעיר... וכן הוא בענין 'שדה', אבל 'בית' זה מצוי לכל אחד ואחד, שהוא גר בתוך ביתו, ושם מתבודד להקב"ה, זוהי השלימות!

מענין לענין נזכיר, שהנה מדובר על מקום מגוריו של האדם, ובזה נזכיר דבר חשוב לאלו השומעים עתה את השיעור בארצנו הקדושה [שהקב"ה יזכה אותנו לחזור במהרה – "תעלנו בשמחה לארצנו" בעז"ה בבריאות השלימה!]: אמנם גם כאן בחו"ל "לא אלמן ישראל", ויש ב"ה עדות ויהודים הגרים בחו"ל, אבל כמה שמחה צריך להיות למי שזוכה לגור בארץ! הן בכלליות בארץ ישראל, ובפרטיות ביבנאל, **איזה גן עדן זה!** אם הייתם יוצאים – הייתם מרגישים זאת, ולא צריכים לצאת בשביל זה, אלא **תקבלו את זה באמונה פשוטה!** להיות בחו"ל ולראות אנשים שעליהם אומרים חכמינו הקדושים (כתובות קי:; מובא בדברי הרבי ר' אלימלך זי"ע בפרשת השבוע): "**כל הדר בארץ ישראל דומה כמי שיש לו אלוה**" – אפילו שהוא רק 'דומה', יש לו כל מיני **דימיונות** וכו', אבל '**יש לו אלוה**'! "**וכל הדר בחוצה לארץ דומה כמי שאין לו אלוה**" – 'דומה' היינו דמיונותיו הם בכל מיני עניינים אחרים, רצים ברחובות וכו' וכו', אני אומר לכם: **כמה עליכם להודות להקב"ה על הזכות הגדולה שזוכים להיות בארץ ישראל!**

והנה, איך מחיים עצמם אלו שהם בחו"ל? זה יובן עפ"י מה שאומר רבינו (ליקו"מ ח"א סי' פ) גבי 'פושעי ישראל', שאפילו אם יש פושע ישראל הרחוק מאד מיהדות רח"ל, אבל כל זמן ש'שם ישראל עליו' – כי קורין אותו "פושע '**ישראל**'", לא אומרים "פושע **גוי**", אלא הוא "פושע **ישראל**" – לכן עדיין יש לו תקוה, סוף כל סוף יהיה לו תיקון!

וכן הוא לענייננו: אם אנו לעת עתה ב'חוץ **לארץ**', אז מהי החיות שלנו? מכך ששם '**ארץ**' נקרא בו, דהיינו שאמנם נמצאים ב'חוץ לארץ' אבל עכ"פ אומרים 'חוץ "**לארץ**"' – מזכירים את **ארץ** ישראל! כי אומרים שזה 'חוץ' של ה'ארץ' – היא ארץ ישראל! לא

אומרים שנמצאים 'באמריקה', 'באוקראינה' וכדו', אלא נמצאים ב"חוץ **'לארץ'**" – לארץ ישראל! יש אחד שהוא רק כמה אמות 'חוץ' להארץ, ויש שעבר את הירדן, יש שהגיע לאילת, או לשאר מקומות שלא ברור האם זה א"י, או התרחק כמה קילומטרים מהארץ, אבל הוא ב"חוץ **'לארץ'**" – ארץ ישראל! ועוד מעט בעז"ה נהיה ב**'פנים הארץ'**! כמה צריכים להודות להקב"ה על המתנה הגדולה הזאת – שזוכין להיות בארץ ישראל, ואלו שעדיין נמצאים בחו"ל יזכרו את זה: "אני אמנם 'חוץ', אבל **'לארץ'** – היא ארץ ישראל, ואני מקווה בקרוב להגיע ל**'פנים הארץ'**!"...

נשוב אל דבר המעשה הנ"ל: אותו אברך מאנשי שלומינו יושב בסלון ביתו ומתבודד, והנה נכנם ילדו אל הסלון, וכדרכם של ילדים הוא פנה לאביו על מנת לדרוש ולבקש דבר–מה; ענה ואמר האבא להילד (אילו מילים מתוקות שעשו רושם על הילד לכל החיים!): **"ילד מתוק, תבוא עוד כמה דקות, אני באמצע שיחה עם הקב"ה"...**

הילד שמע את זה, הבין את הנאמר, וחזר חזרה למשחקיו ולא הפריע לאביו, וכשהוא יצא בחוץ אל חבריו, הוא סיפר לכולם: **"אתם מה אבא שלי עושה עכשיו? הוא מדבר אל הקב"ה!"...** בתחילה צחקו על מה שאומר, והוא עומד על שלו: **"אני אומר לכם, עכשיו אבא שלי מדבר אל הקב"ה!"...**

זה נקרא 'התבודדות' בתמימות ופשיטות, שאדם מדבר אל הקב"ה ולא מתבלבל משום דבר!

וזה מה שעושה עתה אברהם אבינו, הוא נמצא בשיחה עם הקב"ה, אבל הוא רואה מרחוק אנשים מתקרבים, ובזה נדלק אצלו 'אור ירוק' – "לא אכפת לי מכלום!"... אבל אתה מדבר אל הקב"ה עכשיו – נכון, על כן אמר: "רבש"ע, 'אַל נָא תַּעֲבֹר מֵעַל עַבְדֶּךָ'; אני כבר חוזר, רבש"ע"... מזה למדים חכמינו הקדושים שם במסכת שבת: **"גדולה הכנסת אורחים יותר מהקבלת פני השכינה"**; יותר גדול להכנים אורחים! שזה מה שארע כאן: אברהם אבינו באמצע לקבל פני השכינה, הוא מדבר אל הקב"ה, והנה הוא יוצא ומקבל את האורחים...

אך הנה, הדבר הזה טעון הסבר ובאור, וכי יש דבר שהוא יותר גדול מ"הקבלת פני השכינה"? אברהם אבינו נמצא בשיחה עם הקב"ה, ולא

סתם 'שיחה', אלא ממש 'גילוי שכינה', כלשון הפס' "**וַיֵּרָא אֵלָיו ה'**" – גילוי אלקות! מה יכול להיות יותר גדול מזה?... אמנם הכנסת אורחים זה דבר גדול, ואולי הם רעבים – ליתן להם אוכל וכו', אבל איך יכול להיות שזה יהיה יותר גבוה מ"הקבלת פני השכינה"?

התירוץ הוא פשוט מאד: **אתה דבוק בהקב"ה, אתה עכשיו מקבל פני השכינה, מהו הדבר היחידי שיכול להיות יותר גדול מזה? רק דבר אחד... ומהו? שאתה תגרום שעוד שלושה אנשים ג"כ יקבלו פני השכינה! אתה אמנם זכית לקבל פני השכינה – זה דבר גדול מאד... אבל עכשיו תגרום שגם אחרים יזכו לזה!** תכנים אותם, תאכיל אותם, וכאמור לעיל – לפני שהם אוכלים לא מתחילים לדבר! תיקון הגוף קודם! תחילה תן להם לאכול, ללא שום שאלות! תביא מה שיש לך... אברהם אבינו לא התחיל לשאול אותם "אתה אוהב לשון/חרדל וכו'?" אלא הוא מיד רץ ושחט כבשים ופרים וכו' והביא ג' לשונות של חרדל והגיש להם לאכול... [כל אורח מקבל לשון שלם עם חרדל – זה מכובד... וגם מביא חמאה וכו', כמו שחכמינו הקדושים אומרים, שהיתה סעודה גדולה וכו'], ואח"כ מדברים מעבודת ה', מדברים מ'גילוי שכינה'... **זה הדבר היחידי שיכול להיות יותר גבוה מ"הקבלת פני השכינה"!**

אתה זוכה לקבל פני השכינה? אשריך! אבל אם תגרום שעוד אנשים יקבלו פני השכינה – זו השלימות! וזוהי הדרך של הצדיקים, שלא מספיק להם מה שהם זוכים לקבל פני השכינה – בוודאי הם שמחים בזה, ואצלם זה הדבר הכי גדול, אבל כל כיסופים ורצונם שגם אחרים יזכו לזה, ועל כן מבטלים הרבה מזמנם היקר – לימוד התורה, תפילה וכו' כל מיני עניינים חשובים מאד, הכל למה? '**כדי להכניס אורחים**' – להכנים עוד אנשים תחת כנפי השכינה! שאין יותר גדול מזה! וזה מקדש שם שמים בכל העולמות – שמקרבים את אלו הרחוקים מאד וכו' ומגלים להם '**הקב"ה נמצא כאן, ואין מה לפחד!**'...

אכן, נמצאים אנו בזמן של דברים לא פשוטים, יש כאלו שצריכים המון רחמים רבים מן השמים, וצריכים להתעורר לזה ביותר: דבר ראשון – להחיות בדברי מאכל את אחרים שצריכים, ובאותו זמן לדבר כמה דיבורי אמונה, לחזק את נשמות

ישראל – חיילי ישראל – עם אמונה בה'! שזה הדבר הכי גדול!

ואם ישאל האדם: הלא פה מדברים ממלאכים... [אברהם אבינו חשב שהם אנשים, ובאמת היו מלאכים, או שידעו שאלו מלאכים, יש בין חכמינו הקדושים דעות בזה – אם הוא הבין שהם מלאכים או לא], אך הזכרנו כבר לעיל המבואר בדברי רבינו (ליקו"מ ח"ב סי' א) שעתידה להיות מחיצתם של ישראל לפנים ממלאכי השרת, והמלאכים ישאלו 'מה פעל אל', היינו שגם המלאכים צריכים לקבל חיזוק!

ידוע על הרבי ר' ברוך ממעז'בוז' זי"ע [דוד רבינו ז"ל], שהיה נראה שיש בינו לבין הרה"ק מבארדיטשוב זי"ע איזה ענין של פירוד וכו' [איננו מבינים בדברים אלו מאומה], ואכן זה לא היה ולא נברא, והרבי ר' ברוך גילה פעם שהוא מוכרח לעשות את זה כדי להמתיק שלא יהא ענין של 'ביטול הבחירה', כי המלאכים אמרו להקב"ה: **"מה אתם צריכים ביהמ"ק וכהן גדול? הלא יש את הרבי מבארדיטשוב שעושה כאלו עבודות שחן הרבה יותר גדולות מזה"...** והרבי ר' ברוך היה צריך להמתיק את זה, ואומרים בשמו שאמר, שהקב"ה אמר למלאכים:

"לכו אל הצדיק הזה כדי ללמוד ממנו איך לעבוד אותי"...

הרי שיש אפשרות לבן אדם להיות כאן בזה העולם – שזה לא קל... ואעפ"כ להרים ולהגביה את עצמו לכאלו דרגות! אילו יסורים ורדיפות היו להרבי מבארדיטשוב זי"ע!

יש מכתב בסוף הספר 'נעם אלימלך', שמישהו כתב לבנו של הרבי ר' אלימלך – ר' אלעזר, ושם הוא שואל אותו מה אביו הקדוש אומר על המחלוקת שיש על "הרב מזעליחוב" – שזה היה הרבי מבארדיטשוב, שלפני הגיעו לבארדיטשוב היה בפינסק ובזעליחוב, וסבל כל מיני רדיפות שונות וכו', על כן שאל אותו אחד את ר' אלעזר, מה דעת אביו הקדוש על כך, והוא מכתב נפלא הנדפם שם, וכדאי לכל אחד לקרוא אותו, ובין הדברים אומר שם הרבי ר' אלימלך: **"הלא מחלוקת היתה כבר בבריאת העולם – קין קינא בהבל, וחלק עליו, והרג אותו; וכן כל הצדיקים בכל הדורות, שסובלים מה שסובלים, וזוהי כל מעלתם – שמחזיקים מעמד!"...**

ידוע שגירשו את הרבי מבארדיטשוב זי"ע בערב שבת מהעיירה פינסק, יחד עם כל משפחתו וחפציו, והוא פחד

מאד מאד וחשש שמא יגיע לידי חילול שבת ח"ו, כי היה כבר אחר חצות היום, ולבסוף ניצל, כי הגיע לאיזה מקום קודם השבת, וכך הוא סבל מה שסבל, אבל **הוא החזיק מעמד!** והצדיק הזה היה "**חתיכת אש**" בעבודת ה' – בתפילתו ובקיום מצוותיו, עד שהקב"ה אומר למלאכים: "**לכו ללמוד ממנו מהי עבודת ה'!**"... מה העניין בזה? כי אכן המלאכים הם ג"כ "אש", אבל שיהיה בן אדם – כאן בזה העולם, וירים את עצמו, בבחינת (תהלים קיג, ז) "**מְקִימִי מֵעָפָר דָּל מֵאַשְׁפֹּת יָרִים אֶבְיוֹן**" – שיש ענין שאדם יכול להרים את עצמו מהמדרגה הכי נמוכה, ולהגיע לכזאת "אש"? זה החידוש של הצדיקים!

וממילא כבר לא קשה השאלה הנ"ל: אם אלו מלאכים, מדוע אברהם אבינו רץ והכין וכו'? מה הוא רוצה ממלאכים? אבל רבינו כבר לימד אותנו (ליקו"מ ח"ב סי' ז), שהצדיקים יש להם לימודים הן ל'**דרי מעלה**' והן ל'**דרי מטה**'; '**דרי מטה**' מובן לנו מאד, כי זה אנחנו, שנמצאים כאן בזה העולם, וכמה הדיבורים של רבינו מחיים ומחזקים אותנו, והם ממש כ"**מַיִם קָרִים עַל נֶפֶשׁ עֲיֵפָה**" (משלי כה, כה), אך אומר רבינו שיש להצדיק האמת דיבורים גם ל'**דרי מעלה**', וזה כולל את הכל... אדם מרגיש במוחין דגדלות, הוא לומד בהתמדה, הוא מתפלל בהתלהבות גדולה ובמוחין גדולים וכו', מגלה לו הצדיק: **לאט לאט! הצדיק מראה לך שעדיין לא התחלת כלום...**

זה החידוש של רבינו! שרבינו תופס את החבל משני הראשים – **מצד אחד** מחייה את כל הנשמות אפילו הכי ירודות והכי נפולות, מרים אותם אל המקום הכי גבוה, **ומצד שני** – אדם שחושב שהוא נמצא באיזה מקום גבוה וכו', הצדיק מראה לך שעדיין לא התחלת כלום...

ורבינו ז"ל בעצמו היה סמל ודוגמא לזה, וכמו המחזרה הנורא שאנו חוזרים עליו תמיד, שכחודשיים קודם הסתלקות רבינו, היה רבינו גר בשכירות אצל מישהו, ומחמת שהיה לו המפתח – נכנם בעל הדירה אל חדרו של רבינו, והנה הוא רואה את רבינו שוכב על הרצפה ובוכה כמו תינוק: "**רבש"ע, איך זוכים להיות יהודי!**"...

כאמור, היה זה כחודשיים קודם הסתלקות רבינו, ואין לנו שום מושג היכן כבר רבינו היה אז, ולמה זכה

ומה השיג וכו׳, עד שאמר שרוצה כבר ׳להפשיט את החולצה׳, יען כי לא יכול לעמוד במדרגה אחת... והנה הוא בוכה כמו תינוק: **״רבש״ע, איך זוכים להיות יהודי!״...**

זהו הגילוי של הצדיקים, כמה שהם גבוהים וקדושים – עדיין זה אצלם כלום, בבחינת (תהלים קלט, ח) **״אִם אֶסַּק שָׁמַיִם״** אזי **״שָׁם אָתָּה״**, כי אין חקר וגבול לגדולת ה׳ יתברך!

ואת זה יכולים ללמד ל׳דרי מעלה׳ – שזה כולל גם את המלאכים: אתם מלאכים, וזכיתם לכך, הקב״ה ברא אתכם כך [הם היו בבריאת העולם], אבל תדעו שיש עוד המון להשיג... וההשגה היא להיות כאן בזה העולם, ואעפ״כ להגביה ולרומם עצמו!

שאת זה מצינו כבר בפרשת בראשית (בראשית ו, ד) ״הַנְּפִלִים הָיוּ בָאָרֶץ״ וגו׳, ואיתא ברש״י ובדברי חכמינו הקדושים, שהיו אלו מלאכים שירדו לזה העולם, ולא יצא מזה כ״כ טוב וכו׳, כי מלאך הוא שכל נפרד, והוא לא בתוך הגשמיות, ואם מצטרך מאיזו סיבה לרדת לזה העולם – זה מאד מסוכן...

אך אברהם אבינו מוכן גם להיטפל איתם וללמד אותם... **הם אנשים? הם מלאכים? יש לו דיבורים לכולם!** הנה לפעמים מגיע ציבור שלם לשמוע דיבורים, והרי בתוך ׳צִבֵּר׳ יש צ׳דיקים, ב׳ינונים, ר׳שעים, ואיך יכול הצדיק האמת לדבר אל כולם? רבינו אומר שזו מתנה, חכמה גדולה, וסייעתא דשמיא, **אבל כשמדברים דיבורי אמונה – איך אדם צריך לנהוג בתוך המצב שלו, הן אם זה ׳מצב גבוה׳, והן אם זה ׳מצב נמוך׳ או ׳מצב בינוני׳, לא משנה! במקום שאתה נמצא אתה מוכרח להתקרב אל הקב״ה, ולהפוך את הירידה שלך לעליה! אלו הם דיבורים השווים לכל נפש... ואפילו מלאך צריך את זה, כי הוא שומע כמה עליו עדיין לכסוף ולהשתוקק לעשות מה שהוא צריך לעשות...** לאברהם אבינו יש דיבורים לכולם!

זה הלימוד של פרשת השבוע, וזהו ״וירא **אליו** ה׳״, ולא כתיב שמו של אברהם אבינו, ולכאורה לפי כל פרשיות אלו העוסקות בענייני אברהם אבינו ומוזכר תמיד שמו של אברהם אבינו [כמו כמה פסוקים קודם לכן – בסוף פרשת לך לך: ״בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה נִמּוֹל **אַבְרָהָם** וְיִשְׁמָעֵאל בְּנוֹ״, וכן שאר המקומות], גם עתה היה צריך להיות כתוב ״וירא ה׳ **אל אברהם**״, וכמו

שכתוב בכל מקום, ומדוע כתיב ״וירא **׳אליו׳** ה׳״?

התשובה היא: כל אדם יכול להכנים את השם שלו שם! קוראים לך ׳אברהם׳? תכנים שם ׳אברהם׳! ׳יצחק׳? תכנים שם ׳יצחק׳! ׳יעקב׳? תכנים ׳יעקב׳! ׳משה׳? תכנים שם ׳משה׳! ׳דוד׳? תכנים שם ׳דוד׳! איך שקוראים לך... **תכנים את השם שלך שם, ותגיד את הפסוק: ״וַיֵּרָא אֵלָיו ה׳״ – אליך!**

מוהרא״ש היה אומר: ׳**אֵלָיו**׳ ר״ת (קהלת ז, ב) ״וְ׳הַחַי יִ׳תֵּן **אֶ**׳ל **לִ׳בּוֹ**״, אתה חי בזה העולם? תכנים בלב שלך את הדיבורים האלו!

היכן? ״**בְּאֵלֹנֵי מַמְרֵא**״ – יהודים חשובים שזוכים להיות עכשיו ביבנאל, שהיא נעשתה קצת בבחינת ״ערי מקלט״, מקום של נשמות ישראל שמחפשים מקום להתחזק ולהישמר מכל מה שנעשה מסביב, אזי אתם נמצאים ״**בְּאֵלֹנֵי מַמְרֵא**״ – ׳**בְּאֵלֹנֵי**׳ אותיות ׳**יַבְנְאֵל**׳; ו״**ממרא**״ הוא אותיות ״**מאמר**״ – ענין של דיבורים, שזה מה שמוהרא״ש חינך אותנו [**ומלמד אותנו עד היום!**], שזו החשיבות של ״**בְּאֵלֹנֵי מַמְרֵא**״ – **יבנאל**, שבה יש **מאמרים** קדושים: **מאמרי** תורה, **מאמרי** תפילה, שעל כל היסודות הללו נתייסדה יבנאל,

וכמו שהנביא הושע אומר (ב, א): ״**וְהָיָה בִּמְקוֹם אֲשֶׁר יֵאָמֵר לָהֶם לֹא עַמִּי אַתֶּם יֵאָמֵר לָהֶם בְּנֵי אֵל חָי**״ – ׳**בְּנֵי אֵל**׳ אותיות ׳**יַבְנְאֵל**׳, שאדם יחזק את עצמו ויחייה את עצמו! **ואם עדיין אדם לא זוכה להיות שם בקביעות – ישתוקק ויבקש: ״רבש״ע, אני רוצה לזכות לזה! אני רוצה לזכות להגילוי של ׳בְּאֵלֹנֵי מַמְרֵא׳!״...**

ולזכור היטב את סוף הפסוק: ״**וְהוּא יֹשֵׁב פֶּתַח הָאֹהֶל כְּחֹם הַיּוֹם**״ – שלא תתבלבל כלל, אפילו אם עדיין הכל בוער בך, הן מבפנים והן מבחוץ, ו״מה אעשה?!״... **תשב ׳פֶּתַח הָאֹהֶל׳! תצפה ותחכה שעוד מעט יפתחו כל השערים! ׳אֹהֶל׳** הוא האהל שעליו כתיב (בראשית כה, כז) ״**וְיַעֲקֹב אִישׁ תָּם יֹשֵׁב אֹהָלִים**״ – ׳אוהל של תורה׳, ׳אוהל של תפילה׳! **שב בפתח!** קשה לך עדיין להיכנס? קשה לך עדיין לעבור דירה ליבנאל ולגור בה בקביעות? אבל אתה ״**יֹשֵׁב פֶּתַח הָאֹהֶל**״ – אני רוצה! תלמד אותי איך! איך ללמוד תורה! תיקח את **הבי״ת** ותתחיל **ב׳בלי** י׳רושלמי **ת׳וספתא** בכל יום, וכן **פרק בתנ״ך**! אתה אמנם עדיין **פֶּתַח הָאֹהֶל**״, ואינך יכול עדיין להיכנס, אבל תשב שם ותצפה עד שיפתחו את הפתח! פתאום יפתחו את השער, ותיכנס!

זהו הלימוד של פרשת השבוע – מדברים אליך! ״וירא **׳אליו׳** ה״ – **׳אליך׳**! וכך תזכה לחזק את עצמך, וגם לקרב אחרים, ואל תחשוב ״אבל מי אני... הלא בקושי אני מסתדר עם עצמי... ואיך אוכל אפילו לחשוב על אחרים?״... **זה בסדר! תתחיל לדבר! תוציא דיבורים כמו אותו אחד שזורק כדור על הקיר – וזה חוזר חזרה אליו... אתה תתחיל לדבר דיבורי אמונה ויראת שמים, ופתאום אתה מתחזק...** רבינו מסביר שם, שלפעמים ה׳**אור חוזר**׳ מתחיל להאיר עוד לפני ה׳**אור ישר**׳, דהנה האדם השני עדיין לא התעורר, הוא עדיין רדום בשינה עמוקה מאד, ויקח זמן עד שיתעורר... אבל אתה מדבר, והדיבורים חוזרים אליך, ואתה כבר קיבלת התעוררות עצומה – **״אה! מה אמרתי עכשיו?... חיזקתי אדם אחר? אני בעצמי מתחיל מחדש!״...**

הקב״ה יעזור לנו, שנזכה להתחדש בעבודת ה׳, נלך בדרכים הקדושות של אבינו אברהם – לחזק את עצמנו, לחזק אחרים, לקרב את כל באי עולם, לזכור היטב מהו **׳ישמעאל׳** – שהקב״ה **ישמע** את התפילות של עם ישראל, שנמשיך להתפלל שֶׁנִּנָּצֵל לגמרי מכל המזימות של אויבינו ושונאינו, **שתהא להם מפלה גמורה, ועם ישראל יעלה מעלה מעלה, ירום קרנם על כל שונאיהם**, ובעז״ה יתגלה מלך המשיח, ובקרוב תהיה הגאולה השלימה!

זכות הדפסת והפצת הגיליון

לעילוי נשמת האישה הכשרה הצדקת
חינקא חיה באבא בת רבי אברהם דוב ע״ה, ולע״נ הרה״ח ר׳ בנימין ביניש בן ר׳ יחזקאל שרגא ז״ל ולע״נ הצדקת רעכיל בת ר׳ יצחק ע״ה ולעילוי נשמת מיכל רונית ע״ה בת שרה ויצחק.

להצלחת בנימין בן אהרן נ״י וכל משפחתו ולהצלחת כל התורמים והעוסקים במלאכת הקודש שיחיו.

ולרפואתם המהירה של
נתן יחזקאל שרגא בן חינקא חיה באבא נ״י
הילד ישי בן סילקא יעל נ״י
ולרפואת צוריאל בן סגולה סיגלית נ״י
נעמי מרים בת חוה תחי׳
סילקא יעל בת אביבה תחי׳
משה בן אירן נ״י

ולע״נ ר׳ שלמה חנוך חרש ז״ל בן ר׳ ישראל משה, האשה ליאת שרה בת מרדכי ע״ה, ר׳ יעקב דוד בן אברהם ז״ל, מרת איטה בת הירש, האישה הכשרה מרת חנה בילא בת ברוך ע״ה. ולעילוי נשמת הדסה שולמית בת יצחק מנחם שיבלט״א. לע״נ אליעזר שלמה ז״ל בן בנימין שיבלחט״א. לע״נ אהרן בן שלמה ז״ל, לע״נ הילד יהונתן ז״ל בן אושרה דינה תחי׳ ולע״נ סיוון בת אליהו ע״ה

ניתן לקבל מידי שבוע במייל את הגליון ״אשי ישראל״ בכתובת
3070817gm@gmail.com
להצטרפות לרשימה התפוצה

לתרומת עבור העלון לרפואה הצלחה וכדו׳ ניתן לפנות לטלפון:052-7691732

breslevsheli.co.il

הודפס ׳בדפוס מוהרא״ש׳